

TRMAST IN ODLOČEN

Janez se odloči za študij medicine. Tega njegova mama še ne ve. Še vedno namreč upa, da bo postal duhovnik. A bliža se trenutek resnice, trenutek, ko bo moral s svojo odločitvijo seznaniti tudi mamo. Tega se Janez zelo boji – in to več kot upravičeno.

Mama namreč od same žalosti kar tri dni nič ne jé. Samo joka in se žalosti. A tudi Janez se ne da. Ne popusti maminemu joku in, trmast »kot nevemkaj«, vztraja pri svoji odločitvi. Tudi sam nekaj dni prav nič ne jé. Sam pri sebi si misli: »Če mama ne jé, pa tudi jaz ne bom jel, a zdravnik bom vseeno postal!«.

Leta 1931 tako Janez prične študirati medicino. Najprej v Ljubljani, nato v Zagrebu. Kot odlični, marljiv in zelo prizadeveni študent leta 1937 doktorira, in sicer v Gradcu v sosednji Avstriji. Ker je medicina zahtevna in obsežna stroka, se na Dunaju specializira še iz krvne transfuzije. Tako postane zdravnik-kirurg, njegovo orodje pa je skalpel.

Otroci, ali morda veste kaj je to skalpel? To je majhen nožič, s katerim kirurg zareže v bolni del človeškega telesa. Skalpel ni videti prav nič prijetno, a v pravih rokah postane resnično čudežno orodje. Z njim je Janez tekom celega svojega življenja neštetim ljudem povrnil zdravje, veselje in nasmeh.

Janez je s svojo odločitvijo razžalostil mamo, a je storil pravilno. Naredil je tisto, kar mu je velelo srce. Tudi ti trdno stoj za svojimi prepričanji in odločitvami.

